

Arrest

nr. 187 158 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2017 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 16 februari 2017 Italië verlaten te hebben voor België, dient in het Rijk op 21 februari 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Verzoeker verklaart minderjarig te zijn (geboren in 2001), maar een botscan wijst uit dat verzoeker 20,6 jaar is met een standaardafwijking van 2 jaar.

1.3. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Italië, op 24 oktober 2016 wegens illegale binnenkomst.

1.4. Op 7 maart 2017 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 22 (7) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22 (7) van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.6. Verzoeker wordt op 20 maart 2017 gehoord in het kader van de Dublin III-verordening.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 mei 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : B.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Guinee

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.02.2017 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn, met geboortedatum 01.01.2001, maar nadat de Belgische autoriteiten twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 24.02.2017 door het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven) een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de betrokkene op 08.02.2017 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaardafwijking van 2 jaar. De geboortedatum van de betrokkene werd dientengevolge door de Belgische autoriteiten aangepast naar 01.01.1997 en de plaatsing onder hoede door de Dienst Voogdij verviel van rechtswege.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 24.10.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene, staatsburger van Guinee, werd verhoord op 20.03.2017 en verklaarde dat hij Guinee op 28.08.2016 verliet om met de auto via Mali en Algerije naar Libië te reizen. Hij verklaarde daar tot 21.10.2016 te hebben verbleven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Italië illegaal te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 24.10.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat hij tot 16.02.2017 in Italië verbleef, waarvan 1 week in Mazara en enkele maanden in een opvangcentrum van het Rode Kruis op een voor hem onbekende plaats. Hij gaf aan vervolgens met de auto naar België te zijn doorgereisd om op 19.02.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 21.02.2017 een asielaanvraag in.

Op 07.03.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan voor België te hebben gekozen omdat zijn grote zus er verblijft. De betrokkene uitte bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat hij bij zijn zus is en er wil blijven.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 21.04.2017 uitte de betrokkene alsnog formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde, zoals vermeld, een in België verblijvende zus te hebben. De advocaat van de betrokkene maakte aan onze diensten een attest van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen over, waaruit blijkt dat de zus van de betrokkene het statuut van erkend vluchteling bezit. Raadpleging van onze databank toonde aan dat de zus van de betrokkene – B. A. D. genaamd – op 28.01.2010 een eerste en op 15.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende en op 28.04.2014 het statuut van erkend vluchteling kreeg toegekend (OV nr. 6567688).

Middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene werd gewezen op de aanwezigheid van de zus van de betrokkene om een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Italië te rechtvaardigen.

Betreffende het verblijf in België van de zus van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Vooreerst merken we op dat we niet in het bezit zijn gesteld van een schriftelijke verklaring zoals hierboven vermeld. Daarnaast merken we op dat waar de gezinsband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, meerderjarige kinderen onderling en tussen verwanten. We verwijzen dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) waaruit blijkt dat van een door het artikel 8 van het EVRM bescherm familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten sprake kan zijn, indien naast de afstammingsband ook een vorm van afhankelijkheid blijkt.

We wijzen er dienaangaande op dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en gedurende zijn gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project

"Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn zus en hem zou bestaan en dat de zus van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene tijdens zijn gehoor enkel aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omwille van de aanwezigheid in België van zijn zus.

Middels de tussenkomst van zijn advocaat d.d. 21.04.2017 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen. Om dit verzet te rechtvaardigen, werden verschillende elementen aangehaald. Vooreerst werd gesteld dat de betrokkene – ondanks het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek – effectief een minderjarige zou zijn. Daarbij wordt verwezen naar het vermeende feit dat hij in Italië als minderjarige bekend zou staan, het vermeende feit als zou de zus van de betrokkene verklaren dat haar broer effectief minderjarig is en naar diverse documenten die het leeftijdsonderzoek en de vaststelling van de Belgische autoriteiten van de meerderjarigheid van de betrokkene in twijfel trekken. Daarnaast wordt gesteld dat een overdracht aan Italië een schending van artikel 3 van het EVRM zou impliceren, daarbij verwijzend naar de omstandigheden inzake opvang, behandeling en asielprocedure. Dienaangaande wordt ook verwezen naar de persoonlijke situatie van de betrokkene, die in moeilijke omstandigheden in het opvangcentrum zou hebben geleefd en onvoldoende toegang zou hebben gehad tot medische zorgen. Tot slot wordt verwezen naar de problemen inzake integratie van begunstigden van internationale bescherming, inzonderheid toegang tot de arbeidsmarkt en xenofobie en racisme.

Betreffende de bewering als zou de betrokkene – ondanks het leeftijdsonderzoek – effectief minderjarig zijn, merken we vooreerst op dat het leeftijdsonderzoek duidelijk aangaf dat de leeftijd van de betrokkene op 24.02.2017 20,6 jaar bedroeg met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit impliceert dat zelfs indien het resultaat 2 jaar afwijkt, de betrokkene nog steeds 18,6 jaar oud is en de nodige voorzichtigheid in het bepalen van zijn meerderjarigheid aan de dag werd gelegd. Betreffende het vermeende feit dat de betrokkene in Italië als minderjarige werd beschouwd, wijzen we er op dat de Belgische autoriteiten vanwege de Italiaanse autoriteiten niet in het bezit zijn gesteld van de identiteit waaronder de betrokkene daar gekend was. Aangezien de Belgische autoriteiten geen informatie vanwege de Italiaanse autoriteiten ontvingen, is het onduidelijk waar de advocaat van de betrokkene zich op baseert om dit argument aan te halen. Wat betreft de opmerking dat de zus van de betrokkene ook verklaarde dat haar broer minderjarig is, merken we vooreerst op dat we niet in het bezit zijn van een dergelijke schriftelijke en ondertekende verklaring, waardoor het onduidelijk is waarop we de Belgische autoriteiten zich dienaangaande moeten baseren. Derhalve betreft het een louter mondelinge verklaring die geen enkele bewijswaarde heeft. We merken bovendien op dat raadpleging van het dossier van de zus van de betrokkene aantoonde dat zij zelf gedurende haar asielprocedure geen eenduidige informatie kon verschaffen over haar eigen leeftijd, aangezien zij aanvankelijk verklaarde geboren te zijn op 25.06.1991, vervolgens op 25.07.1992 en tot slot op 25.07.1993. Bovendien verklaarde de betrokkene in het kader van haar asielprocedure op 17.10.2012 betreffende haar familieleden niet te weten welke de leeftijd van haar broer was. Het geheel van deze elementen maakt dat de verklaring van de zus van de betrokkene, die nergens formeel werd vastgelegd, door de Belgische autoriteiten als uiterst ongeloofwaardig en zonder enige bewijswaarde beschouwd wordt.

Betreffende de bemerkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt in Italië, merken we op dat het voormelde AIDA-rapport duidelijk stelt dat alle asielzoekers – en dus niet enkel begunstigden van internationale bescherming – het recht hebben om te werken zes maanden na het indienen van hun asielaanvraag (pagina 77). Daarnaast merken we op dat indien verwezen wordt naar de socio-economische situatie in Italië, het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111).

Betreffende de bemerkingen inzake xenofobie en racisme in Italië, merken we op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Betreffende de bemerking dat de betrokkene persoonlijk in moeilijke omstandigheden hebben geleefd in een opvangcentrum in Italië en onvoldoende toegang zou gehad hebben tot medische zorg, merken we vooreerst op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor duidelijk gevraagd werd naar mogelijke bezwaren tegen een overdracht aan Italië omwille van de omstandigheden van opvang en behandeling. De betrokkene – die verklaarde verschillende maanden in een opvangcentrum te hebben verbleven – maakte op geen enkel moment gewag van enig probleem. Daarnaast merken we op dat de betrokkene Italië op illegale wijze binnenkwam en geen asielaanvraag indiende. Derhalve ressorteerde hij niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het

grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Hoewel de betrokkene wettelijk gezien geen recht had op opvang en illegaal in Italië verbleef, werd hem gedurende verschillende maanden toch opvang geboden. Derhalve is het merkwaardig dat gesteld wordt dat de betrokkene na terugkeer naar Italië in zijn hoedanigheid van Dublin-terugkeerder problemen inzake opvang zou ondervinden.

We wijzen er dienaangaande ook op dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 voorziet in de mogelijkheid de toegang tot materiële opvangvoorzieningen te weigeren indien de opvangstructuur na indienen van een asielaanvraag zonder verwittiging of toestemming verlaten werd. We merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van voormelde opvangrichtlijn, die toelaat dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat uit het vingerafdrukkenonderzoek gebleken is dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en zoals reeds vermeld dus niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot – in het kader van registratie of humanitaire redenen – doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn.

Betreffende de bemerking dat de betrokkene onvoldoende toegang zou hebben gehad tot medische zorgen, herhalen we vooreerst dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en ook geen melding maakte van gezondheidsproblemen gedurende zijn verblijf in Italië. Daarnaast herhalen we dat in het voormelde AIDA-rapport duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat de betrokkene, eens teruggekeerd naar Italië en na een asielaanvraag te hebben ingediend, geen toegang zou krijgen tot gezondheidszorg.

Meer algemeen, betreffende mogelijke negatieve ervaringen inzake de omstandigheden in Italië, herhalen we dat de betrokkene gedurende zijn gehele verblijf illegaal in Italië verbleef. Mogelijke preciaire levensomstandigheden hingen derhalve ontegensprekelijk samen met zijn illegaal statuut, dat op zijn beurt een logisch gevolg is van de vrije keuze van de betrokkene om geen asielaanvraag in te dienen in Italië. Het stond de betrokkene ons inziens volledig vrij gedurende zijn verblijf van meerdere maanden in Italië een asielaanvraag in te dienen en zo zijn verblijf aldaar te legaliseren.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;

"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel,

01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het voormelde AIDA-rapport en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd onthuld voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of

artikel 4 van het EUHandvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en gedurende de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 07.03.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder andere de schending aan van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 8.1 van de Dublin III-Verordening, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat ten onrechte wordt uitgegaan van het feit dat hij meerderjarig is en dit op basis van een medisch onderzoek en hij bekritiseert, onder verwijzing naar UNICEF en de Guidelines van UNHCR, de methode voor de bepaling van de leeftijd en houdt voor dat bij twijfel het voordeel van de twijfel moet spelen. Verzoeker vervolgt dat hij in Italië als minderjarige werd beschouwd en wijst er op dat hij verschillende documenten

heeft ingediend bij de Dienst Voogdij, met name een schoolrapport, een studente-ID en een uittreksel van zijn geboorteakte. Verzoeker stelt tevens dat er geen betwisting is over de verhouding/familierechtelijke betrekking tussen verzoeker en zijn zus en over het feit dat zijn zus de vluchtelingenstatus heeft gekregen omwille van dezelfde feiten die verzoeker aanhaalt.

In zoverre verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen omtrent zijn leeftijd en aan zijn minderjarigheid op het ogenblik van het indienen van zijn asielaanvraag, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op datum van 6 maart 2017 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,6 jaar met een standaardafwijking van 2 jaar. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat zijn geboortjaar werd vastgelegd op 1997 in plaats van 2001 zoals hij verklaarde. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker kan het resultaat van de medische analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij aldus niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar een aantal stukken dat hij heeft ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet aan het administratief dossier zijn toegevoegd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is er geen twijfel over zijn leeftijd maar heeft het medisch onderzoek geleid tot het resultaat dat verzoeker niet als minderjarige kan worden beschouwd aangezien. Gelet op het resultaat van het medisch onderzoek, namelijk dat verzoeker 20,6 jaar is met een standaardafwijking van 2 jaar, kon verwerende partij in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker meerderjarig is, zodat geen schending wordt aangetoond van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 8.1 van de Dublin III-Verordening, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 3.2. van de Dublin III Verordening, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de “formele motivering”, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat verzoeker hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt.

Het opgeworpen middel – waarbij verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico heeft op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De overige door de verzoekende partij aangevoerde rechtsregels houden alle verband met de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling dat zij zou kunnen lopen in geval een overdracht aan de Italiaanse asielinstanties en betreffen dus de beoordeling van het risico van de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.3.2.3.1. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit het 'Dublin' 20 maart 2017 blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij 1 week in Mazara en enkele maanden in een opvangcentrum van het Rode Kruis verbleef vooraleer naar België te komen en dat hij in België asiel vroeg omdat zijn grote zus er erkend is als vluchteling. Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert in zijn verzoekschrift geen asielaanvraag indiende (vraag 24 *"Mijn vingerafdrukken werden genomen in Italië, ik heb geen asiel aangevraagd"*). Derhalve is het niet onredelijk dat in de bestreden wordt vastgesteld dat verzoeker geen asielaanvraag indiende en in Italië illegaal in een opvangcentrum verbleef.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker dat hij geen gezondheidsproblemen heeft, in het verzoekschrift kan dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden dat hij niet voldoende kon buigen op gezondheidszorg. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een medisch attest waarin gesteld wordt dat hij een aantal littekens heeft dat overeenstemt met de gevolgen van slechte behandeling en dat hij verklaarde te lijden aan een gebrek aan concentratie en geheugenverlies. Uit het medisch attest blijkt niet dat verzoeker voor de littekens verdere (specifieke) medische zorg nodig heeft. Ook uit zijn verklaring dat hij een gebrek heeft aan concentratie en geheugenverlies kan niet worden vastgesteld dat verzoeker nood had/heeft aan specifieke psychologische zorg, vermits dit niet blijkt uit het medisch attest. De Raad stelt vast dat dit document niet werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Op de vraag of de verzoeker redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, verklaarde de verzoeker dat hij bezwaar heeft omdat hij bij zijn zus wil blijven. Verzoeker suggereert in het verzoekschrift en ter terechtzitting dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij jong is en nood heeft aan de bijstand van zijn zus, hij onvoldoende toegang had tot medische zorg en hij persoonlijke getuige geweest is van tekortkomingen, de Italiaanse instanties het verzoek tot overname niet hebben beantwoord en dit feit bevestigt dat er voor haar geen individuele garanties zijn dat zij bijstand en opvang zal krijgen.

De gemachtigde motiveerde hieromtrent zeer uitgebreid en pertinent : *"Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan voor België te hebben gekozen omdat zijn grote zus er verblijft. De betrokkene uitte bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat hij bij zijn zus is en er wil blijven.*

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 21.04.2017 uitte de betrokkene alsnog formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde, zoals vermeld, een in België verblijvende zus te hebben. De advocaat van de betrokkene maakte aan onze diensten een attest van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen over,

waaruit blijkt dat de zus van de betrokkene het statuut van erkend vluchteling bezit. Raadpleging van onze databank toonde aan dat de zus van de betrokkene – Barry Aissatou Djouldé genaamd – op 28.01.2010 een eerste en op 15.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende en op 28.04.2014 het statuut van erkend vluchteling kreeg toegekend (OV nr. 6567688).

Middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene werd gewezen op de aanwezigheid van de zus van de betrokkene om een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Italië te rechtvaardigen.

Betreffende het verblijf in België van de zus van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals

omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd d verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Vooreerst merken we op dat we niet in het bezit zijn gesteld van een schriftelijke verklaring zoals hierboven vermeld. Daarnaast merken we op dat waar de gezinsband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, meerderjarige kinderen onderling en tussen verwanten. We verwijzen dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) waaruit blijkt dat van een door het artikel 8 van het EVRM bescherm familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten sprake kan zijn, indien naast de afstammingsband ook een vorm van afhankelijkheid blijkt. We wijzen er dienaangaande op dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en gedurende zijn gehele asielpprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn zus en hem zou bestaan en dat de zus van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd."

Met het eenvoudig herhalen dat hij een zus in België heeft, toont de verzoeker geenszins de onredelijkheid of de onjuistheid van de bestreden beslissing aan. Waar verzoeker voorhoudt dat deze zus een belangrijke psychologische ondersteuning is, beperkt hij zich tot een loutere bewering.

In zoverre verzoeker meent dat er geen individuele garanties zijn dat hij bijstand en opvang zal verkrijgen, dat immers de Italiaanse overheden het verzoek tot overname niet hebben beantwoord, wijst de Raad naar wat hieromtrent volgt.

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen prima facie aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

2.3.2.3.2. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de asielprocedure, de opvang en behandeling van asielzoekers. De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.2.3.2.1. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40). Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.(...)”

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

Verzoeker kan dan ook niet zonder meer verwijzen naar het AIDA-rapport van december 2016, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij - die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen uit het jaar 2016, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen - kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker kan zich er niet mee tevreden stellen louter te citeren uit en te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door de verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Hij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit *in casu* steunt op incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze de conclusies die worden getrokken uit het SHF-rapport van 2016, het AI-rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016 betwist of weerlegt.

Met het enkel stellen dat het SFH-rapport van 2016 de tekortkomingen bevestigt in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië en aantoonde dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen vormen en het citeren van enkele paragrafen uit het rapport, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, waarin erkend wordt *“Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang”* maar gesteld wordt dat deze gerapporteerde problemen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn, waarbij verwezen wordt naar de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten, niet.

Ook in zoverre de verzoekende partij, om de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië die veroorzaakt worden door de massale instroom van migranten (zoals onder meer het gebrek aan opvangplaatsen, de overbevolking in de opvangcentra en de daaruit voortvloeiende omstandigheden, het op straat moet leven, het moeten leven in zelf-georganiseerde vestingen) aan te tonen, verwijst naar en citeert uit het AIDA-rapport van december 2015, het SFH-rapport van oktober 2013 en het artikel *“Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest”* van 16 januari 2016, het artikel uit Euro News van 8 april 2016 en het artikel *“L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés”* van 13 april 2016 - waarbij dient opgemerkt te worden dat in zoverre deze geen betrekking hebben op de opvangsituatie van Dublin-terugkeerders, ze de vaststellingen van de verwerende partij aangaande de specifieke opvangsituatie van Dublin-terugkeerders niet onderuit kan halen -, gaat hij voorbij aan volgende motieven van de bestreden beslissing *“We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport melding maakt van de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).*

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”* <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)”.

De informatie die de verwerende partij hanteert bij haar onderzoek is van een latere datum dan de door de verzoekende partij aangehaalde informatie die wijst op de stijging van het aantal asielzoekers en het gebrek aan voldoende capaciteit om adequate opvang te voorzien, zodat de verzoekende partij er zich niet dienstig kan op beroepen om de motieven van de bestreden beslissing die wijzen op het sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en de plannen tot verdere uitbouw van een uniform opvangnetwerk, te weerleggen.

Voorts wijst de Raad op wat volgt. Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen (p. 22 van het SHF-rapport). Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, *quod in casu*, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublinverordening. De Dublin terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura *in casu* bevoegd is voor hun asielaanvraag. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura waar de luchthaven zich bevindt (p. 23 van het SFH-rapport, augustus 2016). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk.

De verzoekende partij betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund met bijstand en advies door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door de verwerende partij gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, *quod in casu*, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië.

De verzoekende partij stelt vast dat het feit dat de Italiaanse instanties het verzoek tot overname niet hebben beantwoord, bevestigt dat zij geen individuele garantie heeft dat haar asielaanvraag zal behandeld worden en dat zij bijstand en opvang zal genieten.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

De Raad benadrukt nog dat de Italiaanse overheden zeven dagen op voorhand zullen worden in kennis gesteld van een overdracht, zodat alle nodige kunnen worden voldaan.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.2.3.2.3. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Tarakhel van het EHRM wijst de Raad erop dat hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, hij niet zonder meer kan betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij opnieuw verwijst naar zijn kwetsbaar profiel. Verzoeker is geen minderjarige en uit niets blijkt dat hij extra medische of andere zorgen dringend nodig heeft die hij niet zou kunnen ontvangen in Italië.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublinoverdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Zoals *supra* uiteengezet zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonst. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zijn asielaanvraag door de Belgische autoriteiten moet worden behandeld omdat hij vreest slachtoffer te worden van mishandeling in Italië.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van het eerste middel niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M.-C. GOETHALS